

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU

OPĆINSKI SUD U SPLITU

- primljeno -

neposredno - poštom

Gžp-4199/2012

03-07-2013

P2-8840/09

obično-preporučeno na pošti
dana _____ R. _____
u primj. _____ od _____ priložna
pristojbo _____ kuna. _____

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Splitu, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sutkinja ovoga suda Tihane Pivac, predsjednice vijeća, te Marije Šimičić, članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Ankice Matić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Tončija Jukića iz Splita, Matice Hrvatske 14, kojeg zastupa punomoćnik Silvio Ćurin, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika: 1. Mirka Šegovića iz Splita, kojeg zastupaju punomoćnici Zoran Mimica i Pero Tolić, odvjetnici u Splitu, 2. Bačvice plaža d.o.o. Split, Svačićeva 24, kojeg zastupa punomoćnik Rikard Pavlović, odvjetnik u Splitu i 3. Grada Splita, radi naknade štete, odlučujući o žalbama stranka, protiv presude Općinskog suda u Splitu, broj P 2 - 8840/09 od 30. svibnja 2012. godine, u sjednici održanoj dana 29. svibnja 2013. godine,

presudio je:

I. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Splitu, broj P 2 - 8840/09 od 30. svibnja 2012. godine u pobijanom dijelu pod točkom I.I. izreke, kojim je odbijen dio tužbenog zahtjeva tužitelja za iznos od 654.418,90 kuna, u pobijanom dijelu pod točkom I.II. izreke, kojim je odbijen dio tužbenog zahtjeva tužitelja za iznos od 5.805,99 kuna, u pobijanom dijelu pod točkom I.III. izreke, kojim je odbijen dio tužbenog zahtjeva tužitelja za iznos od 70.800,00 kuna i za više zatražene zatezne kamate, kao što se potvrđuje i u pobijanom dijelu pod točkom 2. izreke, kojim je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja kojim je tražio da mu tuženici isplate iznos od 346.409,85 kuna s osnove troškova preseljena i adaptacije stana i kojim je odbijen njegov zahtjev da mu tuženici isplate iznos od 30.000,00 kuna s osnove troškova medicinskog pomagala.

PRILAGODBE

II. Odbijaju se žalbe prvotuženika, drugotuženika i trećetuženika kao neosnovane i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Splitu, broj P 2 - 8840/09 od 30. svibnja 2012. godine u pobijanom dijelu pod točkom I.I. izreke, kojim je prihvaćen dio tužbenog zahtjeva tužitelja i kojim su obvezani tuženici solidarno isplatiti mu iznos od 334.381,11 kuna skupa s dosuđenim kamatama, u pobijanom dijelu pod točkom I.II. izreke, kojim je prihvaćen dio tužbenog zahtjeva tužitelja i kojim su obvezani tuženici solidarno s osnove rente isplaćivati tužitelju mjesečni iznos od 3.701,61 kuna skupa s dosuđenim kamatama i u pobijanom dijelu pod točkom I.III. izreke, kojim je prihvaćen dio tužbenog zahtjeva tužitelja i kojim su obvezani tuženici solidarno isplatiti mu iznos od 283.200,00 kuna skupa s dosuđenim kamatama.

PRIMLJENO 12-07-2013

III. Preinačuje se odluka o troškovima postupka sadržana pod točkama 3., 4. i 5. izreke, presude Općinskog suda u Splitu, broj P 2 - 8840/09 od 30. svibnja 2012. godine na način da odluka o troškovima postupka sada glasi:

„Nalaže se prvotuženiku, drugotuženiku i trećetuženiku da solidarno tužitelju naknade parnični trošak u iznosu od 182.838,14 kuna, dok se zahtjev za više dosuđeni trošak u iznosu od 1.352.002,00 kuna, odbija kao neosnovan“.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom djelomično je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja, te su tuženici solidarno obvezani isplatiti tužitelju iznos od 334.381,11 kuna, sa zateznim kamatama po stopi od 14 % godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskonte stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a koje teku od presudna do isplate, dok je za više traženo u iznosu od 654.418,90 kuna, tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan (točka 1. I. izreke). Istom su presudom obvezani tuženici plaćati tužitelju s osnove mjesečne rente mjesečni iznos od 3.701,61 kuna počevši od 31. svibnja 2012. godine pa ubuduće, svakog mjeseca najkasnije do 5-og u mjesecu za tekući mjesec, sa zateznim kamatama po stopi od 14 % godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskonte stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a koje na svaki mjesečni iznos teku od 5-og u mjesecu za tekući mjesec pa do isplate, dok je za više zatraženo s ovog osnova, i to za iznos od 5.805,99 kuna, tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan (točka 1. II. izreke). Nadalje su tom presudom tuženici solidarno obvezani isplatiti tužitelju iznos od 283.200,00 kuna, sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 03. lipnja 2005. godine pa do 31. prosinca 2007. godine, a od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskonte stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, dok je za više zatraženo u iznosu od 70.800,00 kuna i više zatražene zatezne kamate tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan (točka 1. III. izreke).

Također je tom presudom odbijen tužbeni zahtjev tužitelja, a kojim je tražio da mu tuženici solidarno isplate s osnove troškova preseljenja i adaptacije stana zbog posebnih potreba iznos od 346.409,85 kuna sa zatraženim kamatama, kao što je odbijen i s zahtjevom da mu isplate i iznos od 30.000,00 kuna s osnove troškova medicinskog pomagala, skupa sa zatraženim kamatama (točka 2. izreke).

Odlukom o troškovima postupka obvezan je prvotuženik naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 387.919,35 kuna (točka 3. izreke), drugotuženik iznos od 472.423,54 kuna (točka 4. izreke) i trećetuženik iznos od 674.497,25 kuna (točka 5. izreke).

Protiv te presude žalbe su podnijele obje stranke.

Tužitelj pobija predmetnu presudu u dijelu pod točkama 1.I., 1.II., 1.III. i 2. izreke, kojim je odbijen dio njegovog tužbenog zahtjeva, kao što je pobija i u dijelu koji se odnosi na zatraženi, a nedosuđeni trošak, zbog svih žalbenih razloga iz odredbe članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine», broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03 i

88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 96/08 - Odluka USRH, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) i 25/13 - u daljnjem tekstu: ZPP), s prijedlogom da se presuda u tom dijelu preinači na način da se prihvati tužbeni zahtjev tužitelja, podredno, da se ukine i predmet u tom dijelu vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Prvotuženik, drugotuženik i trećetuženik, predmetnu presudu pobijaju u dijelu pod točkama I.I., I.II. i I.III. izreke, kojim je prihvaćen dio tužbenog zahtjeva tužitelja, kao što je pobijaju i u dijelu pod točkama 3., 4. i 5. izreke, koji sadrži odluku o troškovima postupka, zbog svih žalbenih razloga iz odredbe članka 353. stavka 1. ZPP-a, s prijedlogom da se presuda u tom dijelu preinači na način da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja, podredno, da se ukine i predmet vrati u tom dijelu vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj se u odgovoru na žalbe prvotuženika, drugotuženika i trećetuženika usprotivio svim žalbenim navodima kao neosnovanim, predlažući da se žalbe kao takve odbiju, dok tuženici nisu podnijeli odgovore na žalbu tužitelja.

Žalbe su neosnovane glede odluke o glavnoj stvari, dok su osnovane glede odluke o troškovima postupka.

Tužitelj svoj zahtjev za naknadu nematerijalne i materijalne štete temelji na činjenici da je povrijeđen u štetnom događaju koji se dogodio dana 18. kolovoza 2002. godine, kada je, pri klizanju sa zračnog jastuka postavljenog u moru (u daljem tekstu: vodeni tumpulin) i padom u more, zadobio ozljede opasne po život, a koje su mu prouzročile trajni stopostotni invaliditet. *to ho je jest.*

Među strankama nije sporno da je presudom ovog suda, broj Gžx-132/09 od 03. rujna 2009. godine, pravomoćno utvrđen stupanj tužiteljeve suodgovornosti štetnom događaju od 20%, a odgovornost prvotuženika, drugotuženika i trećetuženika od 80%. Isto tako, nije sporno da mu je tom odlukom dosuđena naknada nematerijalne štete, skupa s pripadajućim kamatama, kao i dio naknade troškova s osnove liječenja, skupa s pripadajućim kamatama.

Dakle, među strankama nije sporno da je su kod tužitelja i nakon završenog liječenja ostale trajne posljedice zadobivene povrede, koje se manifestiraju kao postojanje invaliditeta od 100%.

U ovoj fazi postupka sporna je visina naknade materijalne štete s osnove medicinske i nemedicinske tuđe njege i pomoći, s osnove troškova liječenja, puta i pratnje u Koreju, s osnove troškova preseljenja i adaptacije stana zbog posebnih potreba i s osnove troškova medicinskog pomagala.

Prvostupanjski je sud u nastavku po provedenom dokaznom postupku djelomično prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja s osnove nemedicinske i medicinske tuđe njege i pomoći za razdoblje od 05. svibnja 2003. godine do 30. svibnja 2012. godine, odnosno do donošenja prvostupanjske presude, nakon što je utvrdio, i to temeljem nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke da je tužitelju za to razdoblje trebala točno određeni broj sati ta njega i pomoć i da će mu trebati i ubuduće (6 sati dnevno), kao i temeljem nalaza i mišljenja sudske vještakinje za knjigovodstvo i financije Matije Trogrlić, da ukupna dospjela naknada s osnove medicinske i nemedicinske tuđe njege i pomoći, imajući pri tome u vidu i podatke o liječenju tužitelja u bolnicama i u rehabilitacijskim centrima, kao i činjenicu koja mu je medicinsku njegu i pomoć plaćena od strane Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, te i činjenicu da

mu nemedicinsku pomoć pružaju članovi obiteljskog domaćinstva, pa je tako za razdoblje od 05. svibnja 2003. godine do 30. svibnja 2012. godine, utvrdio da naknada po ovoj osnovi za navedeno razdoblje iznosi 334.381,11 kuna, s time što je pri tome cijenio i tužiteljevu utvrđenu suodgovornost. Stoga je prvostupanjski sud taj iznos tužitelju dosudio s pripadajućim zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske odluke, jer je tada tu naknadu utvrdio, a zahtjev za više zatraženo odbio.

U odnosu na zatraženu mjesečnu rentu s osnove tuđe njege i pomoći prvostupanjski je sud također, istu utvrdio cijeneći nalaz i mišljenje navedenih vještaka, o potrebnoj satima ubuduće tužitelju njege i pomoći te cijenu sata NKV radnika u Republici Hrvatskoj, budući da mu njegu i pomoć pružaju članovi obiteljskog domaćinstva, a imajući pri tome u vidu i tužiteljevu utvrđenu suodgovornost, pa je tako utvrdio da mu pripada na ime rente iznos od 3.701,61 kuna, počevši od donošenja prvostupanjske presude pa ubuduće.

Prvostupanjski je sud u odnosu na troškove operacije, puta i pratnje zbog operacije u Koreji, utvrdio temeljem nalaza i mišljenja Odbora za sudbena mišljenja medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, da je ta operacija bila potrebna i da se tom operacijom znatno poboljšalo zdravstveno stanje tužitelja u odnosu na stanje kakvo je bilo prije nego što je operiran, te da se ta operacija nije mogla obaviti u Republici Hrvatskoj, zbog čega je taj sud tužitelju dosudio ukupan iznos od 283.200,00 kuna, po ovoj osnovi, a imajući pri tome u vidu tužiteljevu utvrđenu suodgovornost, skupa sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 03. lipnja 2005. godine, tj. od dana nastanka štete, dok je zahtjev za više zatraženo odbio.

Nadalje je prvostupanjski sud odbio zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete koja se sastoji u troškovima preseljenja i adaptacije stana, nakon što je smatrao da tužitelj nije aktivno legitimiran za potraživanje ovog vida štete, s obzirom na to da iz priložene potvrde o imovnom stanju proizlazi da tužitelj nema u vlasništvu nikakve imovine i nakon što je utvrdio iz spisu priložene dokumentacije vezanu za preseljenje i adaptaciju stana, da sva ta dokumentacija glasi na roditelje tužitelja, pa je stoga zaključio da tužitelj nije aktivno legitimiran potraživati ovu naknadu od tuženika, već da su to njegovi roditelji.

Isto tako, taj je sud odbio i zahtjev tužitelja za naknadu medicinskog pomagala (invalidskih kolica), iz razloga što je utvrdio da tužitelj kao odrasla osoba ima pravo na dvoja invalidska kolica na teret sredstava Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, koja su mu i priznata, i to prva 13. veljače 2003. godine, a druga posebna kolica 23. svibnja 2006. godine i nakon što je utvrdio da nije dostavio račun za drugo medicinsko pomagalo koje bi kupio u utuženom iznosu od 30.000,00 kuna, jer je smatrao kako tužitelj dostavljanjem same ponude, odnosno predračuna, nije dokazao da je izvršio navedenu uplatu.

Donoseći predmetnu presudu prvostupanjski se sud pozvao na odredbe članka 195. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01 – u daljnjem tekstu: ZOO), koji se u ovom slučaju primjenjuju temeljem odredbe članka 1163. stavaka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08 i 125/11 – u daljnjem tekstu: ZOO/05), budući da je tom odredbom propisano, ako povrijeđeni zbog nesposobnosti za rad gubi zaradu odgovorna osoba dužna mu je naknaditi troškove oko liječenja te zaradu izgublenu zbog nesposobnosti za rad za vrijeme liječenja. Ako povrijeđeni zbog potpune ili djelomične nesposobnosti za rad gubi zaradu ili su mu potrebe trajno povećane ili su mogućnosti njegova daljnjeg razvijanja i napredovanja uništene ili smanjene odgovorna osoba dužna je plaćati povrijeđenom određenu novčanu rentu kao

naknadu za tu štetu, dok je dosuđenu kamatu temeljio na odredbi članka 277. ZOO-a, a u svezi s odredbom članka 29. ZOO/05.

Činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda kao pravilna i potpuna prihvaća i ovaj žalbeni sud, a na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno je taj sud primijenio i materijalno pravo.

S obzirom na izneseno, primjenom odredbe članka 375. stavka 5. ZPP-a, izo stavlja se posebno obrazloženje kao suvišno, pa se žalitelji upućuju na razloge prvostupanjske presude, iz razloga što žalitelji žalbenim navodima ocjenu svih provedenih dokaza, ničim nisu doveli u sumnju, pa se radi nepotrebnog ponavljanja, upućuje na obrazloženje pobijane odluke, kojom je prvostupanjski sud dao jasne i valjane razloge o tome zašto je prihvatio dio tužbenog zahtjeva tužitelja, a dio odbio, koje razloge kao pravilne prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

Međutim, osnovano tuženici pobijaju odluku o parničnom trošku, budući da je prvostupanjski sud pogrešno donio odluku o troškovima postupka, iako se pravilno pozvao na odredbe članka 154. i članka 155. ZPP-a.

Naime, prvostupanjski je sud pravilno utvrdio vrijednost svake poduzete parnične radnje od strane stranaka u odnosu na vrijednost predmeta spora (koja se tijekom postupka mijenjala), pa je shodno tome pravilno utvrdio njihov parnični trošak, ali je pogrešno prebio trošak tužitelja s pojedinačnim troškom svakog od tuženika, a nakon što je prethodno pravilno utvrdio uspjeh tužitelja i tuženika u postupku, imajući pri tome u vidu spornu osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. U ovom slučaju sva tri tuženika su solidarno obvezana na ispunjenje obveze prema tuženiku u smislu odredbi članka 414. do 424. ZOO-a, pa u tom slučaju tuženici kao obični suparničari koji su solidarno odgovorni u glavnoj stvari odgovaraju tužitelju solidarno i za troškove, a ne pojedinačno, primjenjujući odredbu članka 161. stavka 3. ZPP-a.

Stoga, kada se izvrši prebijanje troškova stranaka u odnosu na njihov uspjeh u postupku, koji je pravilno utvrdio prvostupanjski sud, i to trošak tužitelja u iznosu od 676.001,00 kuna, a trošak svih tuženika u iznosu od 493.162,86 kuna, dobije se da su tuženici solidarno u obvezi naknaditi tužitelju na ime troškova postupka iznos 182.838,14 kuna, dok je zahtjev za više dosuđeni trošak u iznosu od 1.352.002,00 kuna, trebalo odbiti kao neosnovan.

Kako dakle, nisu ostvareni žalbeni razlozi žalitelja zbog kojih se prvostupanjska presuda pobija glede odluke o glavnoj stvari, kao ni oni na koje ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe članka 365. stavka 2. ZPP-a, to je njihove žalbe valjalo odbiti kao neosnovane, a prvostupanjsku presudu u pobijanim dijelovima potvrditi temeljem odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, a na temelju odredbe članka 380. točke 3. ZPP-a, preinačiti odluku o troškovima postupka, te odlučiti kao u izreci ove presude.

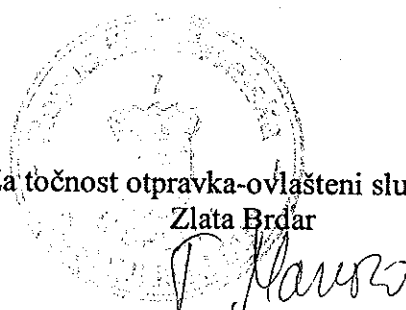
U Splitu, 29. svibnja 2013. godine

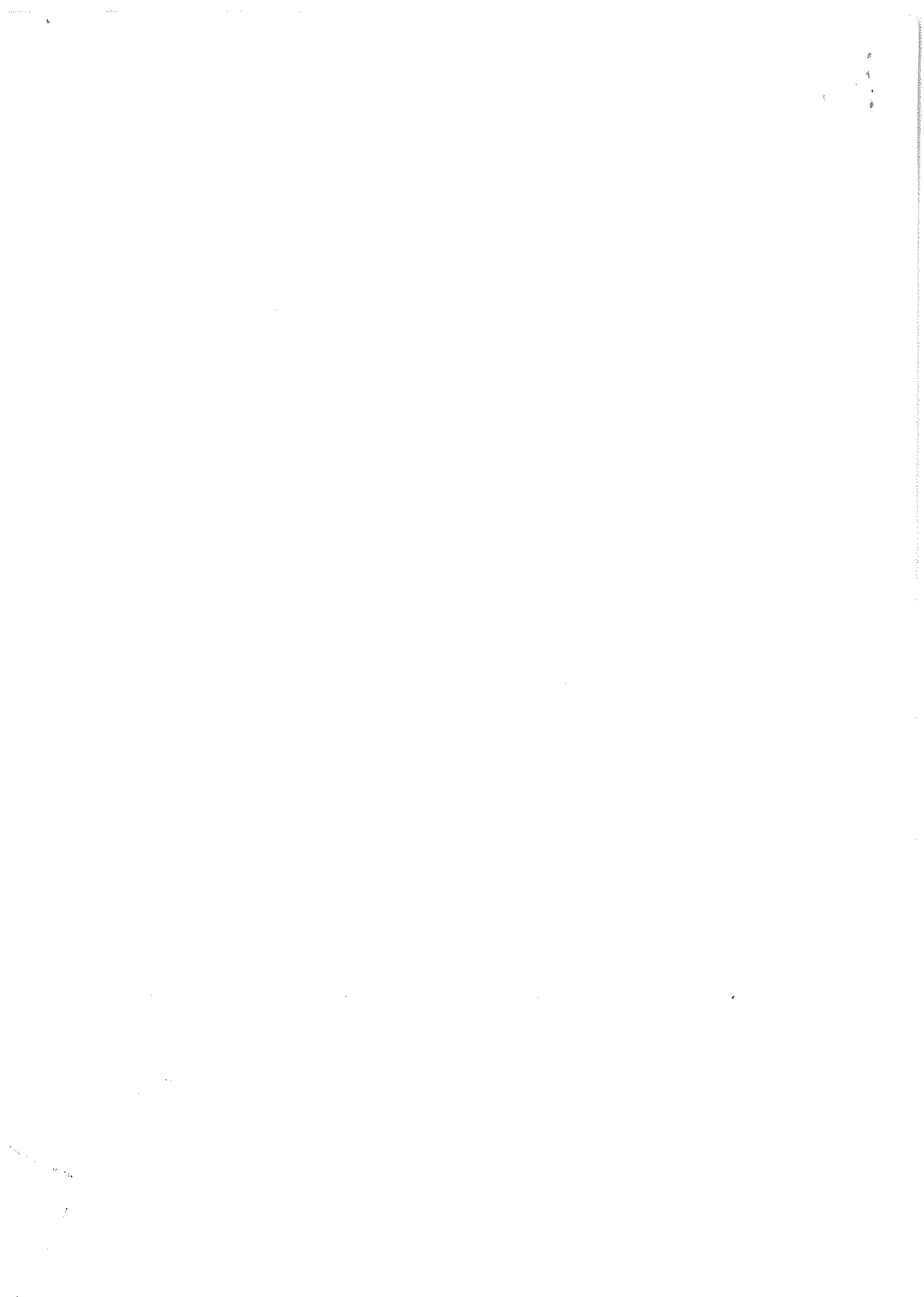
PREDSJEDNICA VIJEĆA:

Tihana Pivac, v.r.

Za točnost otpavka-ovlaštenu službenik:

Zlata Brđar

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

11277-~~11277~~
30.6.20
OPĆINSKI SUD U SPLITU

- primljeno -
neposredno - o žalbi

23. 06. 2020

odavno-proponirano u cijelosti _____
dana _____ R _____
u primlj. _____ prilozi _____
prethodno _____ klasa _____

Broj: Rev 687/2017-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Davorke Lukanović - Ivanišević predsjednice vijeća, Goranke Barać - Ručević članice vijeća i sutkinje izjaviteljice, Mirjane Magud članice vijeća, Ljiljane Hrastinski Jurčec članice vijeća i mr. sc. Dražena Jakovine člana vijeća u pravnoj stvari tužitelja Tončija Jukića iz Splita, Rendićeva 24, zastupanog po punomoćnicima Vinku Ljubičiću i Željku Vrdoljaku odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Ljubičić & Vrdoljak d.o.o. Split, protiv I. tuženika Grada Splita, Split, II. tuženika Bačvice plaža d.o.o. Split, Svačićeva 24a, zastupanog po punomoćnicima Tomislavu Kasalu i Bori Rajiću, odvjetnicima u Splitu i III. tuženika Mire Šegovića iz Tučepa, Donji Ratac 14, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljene protiv presude Županijskog suda u Splitu, poslovni broj Gžnš-302/14 od 11. listopada 2016., kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Pi-402/11 od 14. svibnja 2014., u sjednici održanoj 29. travnja 2020.,

presudio je:

Revizija tužitelja odbija se kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Splitu, poslovni broj Gžnš-302/14 od 11. listopada 2016. odbijene su žalbe tužitelja i tuženika kao neosnovane te je potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Pi-402/11 od 14. svibnja 2014. kojom je suđeno:

„I Dužni su tuženici ad 2) Bačvice plaža d.o.o. i ad 3) Miro Šegović solidarno, u roku od 15 dana, isplatiti tužitelju iznos od 192.000,00kn sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, a koja kamata teče od dana 31. ožujka 2011. godine, pa do isplate, dok se za više traženo tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

II Dužni su tuženici ad 2) Bačvice plaža d.o.o. i ad 3) Mirko Šegović solidarno, počev od dana 31. ožujka 2011. g. pa svaki mjesec ubuduće, na ime izgubljene zarade plaćati tužitelju iznos od po 6.400,00kn mjesečno, sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, a koja na svaki pojedini mjesečni iznos dospijeva 15-tog dana u mjesecu za protekli mjesec, s time da su dospjele obroke do pravomoćnosti presude dužni platiti odjednom, u roku 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, dok se za više traženo tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

III Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženika ad 1) Grad Split u cijelosti kao neosnovan.

IV Dužni su tuženici ad 2) Bačvice plaža d.o.o. i ad 3) Mirko Šegović solidarno, u roku od 15 dana, naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 90.200,00kn.“

Protiv te drugostupanjske presude reviziju je podnio tužitelj, pobijajući je u dijelu kojim je tužbeni zahtjev odbijen (točka III. izreke prvostupanjske presude) zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i manjkavo utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se presuda u pobijanom dijelu preinači i tužbeni zahtjev prihvati i u odnosu na I. tuženika ili da se ukine i predmet vrati na ponovno suđenje. Traži naknadu troškova revizije.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete zbog izgubljene zarade pretrpljene uslijed štetnog događaja od 18. kolovoza 2002. na plaži Bačvice u Splitu do kojeg je došlo pri korištenju zračnim jastukom nepravilno postavljenim u moru, a na način da je tužitelj sa zračnog jastuka iznenada proklizio i naglavce pao u more te udarom u dno zadobio teške i po život opasne povrede, a zbog posljedica kojih je kod tužitelja zaostao trajni i potpuni invaliditet u opsegu od 100%. Tužitelj štetu potražuje od I. tuženika Grada Splita kao nositelja koncesije na pomorskom dobru, II. tuženika Bačvice plaža d.o.o. kao podkoncesionara te III. tuženika Mire Šegovića kao nositelja koncesijskog odobrenja i imatelja opasne stvari koja je uzrok štete.

Prema odredbi čl. 392. a Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 - dalje: ZPP) u povodu redovne revizije (iz čl. 382. st. 1. ZPP) sud ispituje pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji. U reviziji stranka treba određeno navesti i obrazložiti razloge zbog kojih je podnosi, a razlozi koji nisu tako obrazloženi neće se uzeti u obzir (čl. 386. ZPP).

Pobijana presuda, kao niti presuda suda prvog stupnja, nema nedostataka uslijed kojih se ne bi mogla ispitati pa nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 11. ZPP. Obje nižestupanjske presude sadrže razloge o svim činjenicama odlučnim za ovaj spor, a koji razlozi su jasni i međusobno ne proturječe, baš kao što o odlučnim

razlozima, a posebice u pogledu nepostojanja odgovornosti I. tuženika Grada Splita za štetu koju trpi tužitelj, nema proturječnosti između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Kako je pak drugostupanjski sud odlučujući o žalbi tužitelja protiv prvostupanjske presude ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značaja i za iste dao valjane razloge, detaljno pri tome obrazlažući razloge iz kojih I. tuženik nije odgovoran za štetu (a ne da nije pasivno legitimiran u ovom sporu), to nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u svezi s odredbom čl. 375. ZPP. Inače revizijski navodi tužitelja, a kojima se prigovora pravilnosti i ocjeni izvedenih dokaza na okolnost visine štete koju trpi tužitelj te ujedno vrši i njihova procjena (da je visinu zahtjeva trebalo utvrđivati na temelju drugih isprava), sadrže prigovore činjenične naravi i kao takvi, uključivo i istaknuti razlog „pogrešno i manjkavo utvrđenog činjeničnog stanja“ su nedopušteni u revizijskom stupnju postupka, a u smislu odredbe čl. 385. ZPP pa ih ovaj sud nije razmatrao.

U pogledu pogrešne primjene materijalnog prava navodi iz revizije svode se u suštini na tvrdnje da je I. tuženik Grad Split pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari te da je, solidarno s II. i III. tuženicima, odgovoran za štetu koju trpi tužitelj budući da je propustio kao koncesionar odrediti mikrolokaciju na koju će se na moru postaviti zračni jastuk, a zbog kojeg propusta je došlo do štetnog događaja i štete.

U postupku koji je prethodio reviziji utvrđene su, s obzirom na spornu odgovornost za štetu, slijedeće odlučne činjenice:

- da je Ugovorom o koncesiji na pomorskom dobru u uvali Bačvice u Splitu (urudžbiranog 1. ožujka 1996.) na temelju Odluke o koncesiji na pomorskom dobru, Skupština Županije splitsko-dalmatinske kao koncedent dala u koncesiju Gradu Splitu, pomorsko dobro - Uvala Bačvice u Splitu, radi gospodarskog korištenja u cjelokupnoj površini 14.367 m² i pripadajućeg morskog akvatorija, s time da se može koristiti za plažu, sportske terene i komercijalne sadržaje uz određenu naknadu,

- da je u toč. 5. tog Ugovora navedeno da je koncesionar odgovoran za eventualnu štetu nastalu uslijed gospodarskog korištenja koncesije dok je u toč. 9. navedeno da se ugovor sklapa na vrijeme od 12 godina,

- da je Odlukom o izmjeni i dopuni navedene Odluke o koncesiji pomorskog dobra od 27. rujna 2001. Gradu Splitu kao ovlašteniku koncesije dopušten prijenos prava uporabe i korištenja poslovno-komercijalnih i kupališno-komercijalnih sadržaja na trgovačko društvo Bačvice plaža d.o.o. Split, ali uz zadržavanje potpune odgovornosti prema davatelju koncesije,

- da je i Dodatkom br. 1. Ugovora o koncesiji od 17. listopada 2001. dopušten prijenos prava uporabe i korištenja poslovno-komercijalnih i kupališno-komercijalnih sadržaja na trgovačko društvo Bačvice plaža d.o.o. Split, također uz zadržavanje pune odgovornosti prema davatelju koncesije (čl. 2.),

- da se u Ugovoru broj 6/02 od 15. svibnja 2002. sklopljenom između trgovačkog društva Bačvice plaža d.o.o. - II. tuženika i Mire Šegovića - III. tuženika kao vlasnika

turističkog obrta Adriatic aqua park, navodi da je ugovorom od 17. travnja 2001. Grad Split prenio na trgovačko društvo Bačvice plaža d.o.o. Split pravo podkoncesije gospodarskog korištenja na pomorskom dobru Uvala Bačvice u Splitu,

- da Ugovorom br. 6/02 od 15. svibnja 2002. Bačvice plaža d.o.o. kao "podkoncesionar" ustupa "korisniku" – Miri Šegoviću pravo korištenja dijela pomorskog dobra na sjevernoj strani morskog dijela zapadnog betonskog platoa u Uvali Bačvice Split površine cca 70m², a u svrhu postavljanja rekreacijsko-zabavnog sadržaja na vodi tzv. "Aqua park",

- da je Miro Šegović 24. svibnja 2002. dobio od nadležnog upravnog tijela Splitsko-dalmatinske županije koncesijsko odobrenje u kojem je izričito navedeno da će Poglavarstvo grada odrediti nositelju koncesijskog odobrenja mikro lokaciju na morskoj obali u skladu s čl. 13. Pravilnika o načinu, uvjetima i visini naknada za izdavanje koncesijskih odobrenja,

- da je zračni jastuk na vodi postavljen na dubini znatno manjoj od one koju je kao sigurnu propisao proizvođač te je postavljen na dubini od oko 1 do 1,5 m ovisno o variranju plime i oseke, dok bi minimalna dubina trebala iznositi 3,05 m, time da je mikro lokaciju III. tuženiku odredio II. tuženik, a ne I. tuženik,

- da je tužitelj 18. kolovoza 2002., tada u dobi od 19 godina, bez znanja davatelja usluge, ušao sa morske strane na područje gdje je bio smješten Aqua park te se uspeo na vodeni jastuk i postavio se na njemu u ležeći položaj potrbuške, glavom okrenutom prema vanjskom dijelu jastuka, odnosno prema moru,

- da je u jednom trenutku, iz nepoznatog razloga, naglo otklizao u more te zbog činjenice da je dubina mora na mjestu urona bila od oko 1 m, da je bio nepovoljan kut uranjanja, da je tužitelj bio korpulentan i visok oko 1,93 m, te da je glavom udario o dno, zadobio je prijelom VII. vratnog kralješka uz oštećenje leđne moždine sa zaostalom paraplegijom i parezom gornjih udova i posljedično smanjenjem životne aktivnosti u opsegu od 100%.

Na osnovi izloženih činjenica nižestupanjski su sudovi zaključili da zračni jastuk u vodenom parku, postavljen u preplitkom moru, zbog svoje namjene, osobina, položaja i mjesta postavljanja, u okolnostima konkretnog slučaja, predstavlja povećanu opasnost za korisnike, zbog čega u smislu čl. 173. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 - dalje: ZOO) predstavlja opasnu stvar za koju na temelju čl. 174. st. 1. i čl. 154. st. 2. ZOO odgovara njen imatelj, odnosno konkretno vlasnik po objektivnom kriteriju, a to je III. tuženik Miro Šegović. Nadalje, zaključak je nižestupanjskih sudova da postoji i odgovornost za štetu II. tuženika kao podkoncesionara, a na temelju odredbe čl. 154. st. 1. ZOO, a koji je na osnovi sklopljenih ugovora s koncesionarom, a potom i s III. tuženikom, izabrao i odredio neprimjerenu i nepogodnu mikrolokaciju za odvijanje rekreacijskog sadržaja. Uz navedeno, utvrđeno je da je i tužitelj, djelomično je pridonio nastanku štete i to u omjeru od 20%, jer je ležeći potrbuške zračni jastuk koristio protivno njegovoj svrsi i namjeni te s nedovoljnom pažnjom. Iz navedenih razloga II. i III. tuženici su, na temelju odredbi čl. 206. st. 1. ZOO, obvezani solidarno na naknadu štete tužitelju u omjeru od 80%.

Nasuprot tome, tužbeni zahtjev u odnosu na I. tuženika je odbijen jer su sudovi ocijenili da I. tuženik Grad Split nije odgovoran za nastanak štetnog događaja i štetu koju trpi tužitelj, jer ta šteta nije nastala iz gospodarskog korištenja koncesije prema drugoj ugovornoj strani, a niti iz ugovora kojim je I. tuženik prenio na II. tuženika pravo podkoncesije, već je nastala kao posljedica propusta II. tuženika pri izboru mikrolokacije za postavljanje vodnog jastuka, a u kojem izboru I. tuženik nije sudjelovao, a niti je bio pozvan da sudjeluje pa stoga između činjenice da I. tuženik nije odredio mikrolokaciju i nastale štete nema pravno relevantne uzročno posljedične veze.

Revizijski navodi tužitelja, koji odgovornost I. tuženika nalazi u propustu u određivanju mikro lokacije za postavljanje vodenog parka, imajući na umu ugovorne odredbe o preuzimanju odgovornosti uslijed gospodarskog korištenja koncesije iz ugovora o koncesiji sklopljenog između grada Splita kao koncesionara i Županije splitsko-dalmatinske kao koncedenta, kao i odredbu čl. 13. st. 3. mjerodavnog Pravilnika o načinu, uvjetima i visini naknade za izdavanje koncesijskih odobrenja ("Narodne novine" broj 51/96), nisu utemeljeni. Naime, nije sporno da je I. tuženik Grad Split u vrijeme štetnog događaja bio ovlaštenik koncesije na pomorskom dobru - Uvala Bačvice u Splitu, dakle nositelj ovlaštenja za posebnu uporabu i gospodarsko korištenje pomorskog dobra u smislu čl. 59. st. 1 Pomorskog zakonika („Narodne novine“, broj: 17/74, 74/94 i 43/96, dalje: PZ), te mu je od strane Skupštine Splitsko-dalmatinske županije dana koncesija na način i pod uvjetima propisanim čl. 59. st. 2. PZ.

Nadalje, prema čl. 5. Ugovora o koncesiji na pomorskom dobru Grad Split je preuzeo obvezu prema koncedentu odgovornosti za štetu nastalu uslijed gospodarskog korištenja koncesije.

Međutim, i prema stavu ovog revizijskog suda, predmetna šteta nije nastala drugoj ugovornoj strani iz gospodarskog korištenja koncesije, niti je nastala iz ugovora kojim je Grad Split prenio na trgovačkog društvo Bačvice promet d.o.o. pravo podkoncesije gospodarskog korištenja na pomorskom dobru. Šteta je nastala upravo kao neposredna posljedica propusta u izboru mikro lokacije na koju će se postaviti zračni jastuk, a koji je propust učinio II. tuženik Bačvice promet d.o.o., a u kojem Grad Split nije sudjelovao. Točno je da je prema koncesijskom odobrenju kojeg je III. tuženik dobio od nadležnog upravnog tijela, Splitsko-dalmatinske županije 24. svibnja 2002., navedeno je da će Poglavarstvo Grada Splita odrediti nositelju koncesijskog odobrenja mikro lokaciju na pomorskoj obali u skladu sa čl. 13. Pravilnika o načinu, uvjetima i visini naknade za izdavanje koncesijskih odobrenja, ali nitko od stranaka u sporu niti tvrdi niti dokazuje da je Grad Split bio pozvan da postupi po navedenom ovlaštenju, a sve da je i bio pozvan, tu mikro lokaciju nije odredio. Pravo određivanja mikrolokacije nije moglo prijeći na II. tuženika, već je isti bio ovlašten i obvezan, zajedno s III. tuženikom, postupiti u skladu s koncesijskim odobrenjem (i čl. 13. Pravilnika), te zatražiti od I. tuženika da odredi nositelju koncesijskog odobrenja mikro lokaciju za postavljanje vodenog parka (tako i ovaj sud u presudi Rev-513/10 od 30. listopada 2013.).

Zbog svega navedenog, nisu ostvarene propisane pravne pretpostavke odgovornosti za štetu pa su nižestupanjski sudovi pravilno primijenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtjev usmjeren prema I. tuženiku Gradu Splitu odbili.

Zbog sveg navedenog ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena pa je, na temelju odredbe čl. 393. ZPP, odlučeno kao u izreci ove presude.

Zagreb, 29. travnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Davorka Lukanović – Ivanišević, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA
Ovlašteni službenik:
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

